

Türkçe,

Bir ülkenin gücü ve iç yeterliliği sadece ekonomik ve teknolojik değerlerle ölçülemez. En az onlar kadar önemli olan diğer faktörler; sosyal ve psikolojik yapı, manevi değerler, dil donanımı, vatandaşların kendi aralarındaki bağlılık ve kenetlenme derecesi, ülke insanlarının kültür ve medeniyet tasavvurunda ortak fikre sahip olmaları gibi nispeten daha soyut ve görülemez, fakat o ölçüde de hissedilir olan alanlardır.

Türkçe, ülkemizde yaşayan insanların resmi ve aynı zamanda ortak anlaşma dilidir. Etnik kimliğimiz ve ana dilimiz ne olursa olsun Türkçe, misakı milli sınırlarını da aşan bir şekilde bu dili konuşan herkesi tek bir millet anlayışıyla bir araya getiren temel bir kaç faktörden biridir. Milli, manevi değerlerin geliştirilmesi, paylaşılması ve başarıyla bir sonraki nesle aktarılması dilin geliştirilmesine ve güçlendirilmesine bağlıdır. Resmî dil, bir ülkede yaşayan vatandaşların en azından coğrafi düzeyde kimlik ve aidiyet duygusunu güçlendirir. Fertlere güç ve enerji verir. Ülkeler gibi, diller de anlatım yeterliliği açısından güçlü veya zayıf olurlar.

Dillerin zayıf olması halinde o ülkenin vatandaşları kaçınılmaz olarak başka ülkelerin dillerinden ödünç kelime alırlar ve sonuçta ödünç alınan bu kelimelerin çoğalmasında ve yaygınlaşmasıyla bileşik, karma bir dil yapısı ortaya çıkar. Günümüzde bütün dünya ülkelerinin dilleri bileşik, karma bir alış veriş süreci içinde gelişmektedir. Ülkeler ve medeniyetler arasındaki ilişki ve etkileşimler bu sonucu doğurmaktadır. Ancak bileşik karma dil yapıları, medeniyet, kültür etki alanları içinde ya bir eriyik gibi tümleşik bir görünüme sahiptir veya farklı medeniyet ve kültür etkileşimlerinin sonucu olarak erimeyen, bütünleşmeyen veya kaynaşmayan parçalı, dalgalı ve çok renkli bir görünüm sergiler.

Ödünç alınan; fakat özümsememiş, içselleştirilmemiş, uyarlanmamış veya Türkçeleştirilmemiş kelimelerden oluşan parçalı ve çok renkli dil yapısı toplumsal dokuyu zorlayan bir işleve sahip olur. Vatandaşların bir bölümünün dil eriyiğimizin içinde kaybolmayan bu kelimeleri kullanması iletişim ve algılama güçlüklerine neden olur. İletişim kuramama ise anlaşmazlık nedenidir.

Bu nedenle haksız rekabetler ortaya çıkmakta, yanlış değerlendirmeler yapılmakta, sözleşme şartları anlaşılmasında ve bunun yanında insanların yazı yazma ve ifadelendirme kabiliyetleri dumura uğramaktadır. Resmî dil olarak Türkçenin iş ve toplum hayatında daha etkili bir şekilde kullanılması, yanlış uygulamaların önüne geçilmesi için “aşırı ulusalcı” bir yaklaşıma girmeden dilin tabii gelişme seyrine uygun koruyucu tedbirlerin alınmasına ihtiyaç bulunmaktadır. Türkiye’de 1930’lu yıllardan başlayarak Arapça ve Farsça kelimelerin ayıklanması ve Türkçe karşılıklarının bulunması ve kullanılması yönünde yoğun kampanyalar uygulanmış ve bunun sonucunda bir taraftan nesiller arasında haberleşme zorlukları ortaya çıkarken diğer taraftan milletimizin komşu Türk milletleriyle olan iletişim bağları zayıflama eğilimi içine girmiştir. Ülkemizdeki dil bilimcileri ne yazık ki milletimizin konuşma ve anlaşma dilinin genişliğini ve bu dilin tarihi medeniyet tasavvuru ile olan birlikteliğini iyi değerlendirememişler Batılılaşma ve ulus devlet oluşturma adına kısır bir döngü içine girerek indirgemeci bir yaklaşıma sahip olmuşlardır.